

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **GARANTRANS s.r.o.**, se sídlem v Mošnově, Obchodně-podnikatelský areál, budova č.p. 314, zastoupeného JUDr. Zdeňkou Friedlovou, advokátkou se sídlem v Ostravě-Hrabové, Místecká 329/258, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Ostrava**, se sídlem v Ostravě-Přívoze, nám. Sv. Čecha 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9.7.2009 č.j. 3261-2/09-140100-21 a č.j. 3189-2/09-140100-21, ve věci dodatečného vyměření cla,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 9.7.2009 č.j. 3261-2/09-140100-21 a č.j. 3189-2/09-140100-21 se pro vady řízení **z r u š u j í** a věci **se v r a c e j í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18.400,- Kč ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Zdeňky Friedlové, advokátky se sídlem v Ostravě-Hrabové, Místecká 329/258.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobami podanými v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9.7.2009 č.j. 3261-2/09-140100-21 a č.j. 3189-2/09-140100-21, kterými byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím Celního úřadu Mošnov ze dne 11.3.2009 č.j. 1333-5/2009-046300-021 a č.j. 1333-4/2009-046300-021, jimiž byla žalobci vyměřena dovozní antidumpingová cla, která vznikla propuštěním zboží podléhajícím dovoznímu clu do volného oběhu.

V podaných žalobách žalobce namítl nezákonnost napadených rozhodnutí a uvedl, že podal dne 20.4.2006 dovozní celní prohlášení na propuštění částí jízdních kol do volného oběhu, na jehož základě bylo dovezené zboží propuštěno do volného oběhu. Žalobce v celním řízení vystupoval v postavení nepřímého zástupce dovozce, jímž byla společnost EXPLORER Group s.r.o. Součástí podkladů, které měl jako zmocněnec povinnost podávat vlastním jménem pro uvedeného dovozce, byl i kód A563, který měl být uveden do odstavce 33 Jednotného správního dokladu (dále jen „JSD“). Žalovaný na základě následné kontroly provedené po propuštění zboží zjistil nesplnění podmínek pro osvobození dovezeného zboží od antidumpingového cla, když dovozce sám nepodal celní prohlášení vlastním jménem nebo toto nebylo podáno v zastoupení přímém. Žalobce sice byl v postavení deklaranta, ale v zastoupení nepřímém, takže mu nepříslušelo uvádět do JSD kód A563, který může podle článku 2 Nařízení Komise č. 88/97 EHS podat jen dovozce vlastním jménem nebo může být podáno v zastoupení přímém. Podle žalobce se na vzniku situace svým chybným postupem podílel propouštějící Celní úřad Mošnov (dále jen „správní orgán prvního stupně“), když dovezené zboží propustil do volného oběhu i s osvobozením od antidumpingového cla. Žalovaný tento názor žalobce odmítl, neboť správnost a pravost údajů v celním prohlášení je v plné odpovědnosti deklaranta. S tím žalobce nesouhlasí, jelikož podání celního prohlášení je vedeno mimo jiné obecnými zásadami správního podání, kdy správní orgán bez ohledu na znění článku 71 odst. 2 celního kodexu je povinen vždy zjistit alespoň 2 skutečnosti, a to zda podatel je oprávněn k podání celního prohlášení a zda je oprávněn prohlášení podat ve vztahu k článku 64 odst. 2 písm. a) celního kodexu, když zastoupená osoba byla v postavení subjektivního držitele povolení k osvobození od cla a existovala zde překážka pro nepřímé zastoupení. Žalobce dále uvedl, že propouštějící celní úřad byl upozorněn počítačovým systémem (VEDIS), že dovezené zboží podléhá režimu článku 2 Nařízení Komise č. 88/97 EHS. Bylo proto jeho chybou, že nevyzval žalobce jako deklaranta, aby se vyjádřil k uvedení kódu A563, který nebyl oprávněn uvádět. Žalovaný se touto námitkou odkazující na článek 71 odst. 2 celního kodexu vůbec nezabýval. Rovněž se nezabýval tvrzením žalobce jak měl propouštějící celní úřad v řízení postupovat. Žalobce již v podaném odvolání poukázal na ust. § čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, kde jsou stanoveny podmínky pro dodatečné nezaúčtování cla, pokud se ukáže, že nedoplatek na cle vznikl chybou celních orgánů a označený dlužník mohl jednat v dobré víře. Podle žalobce podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu byly objektivně splněny, a proto pokládá za nesprávný úřední postup celních orgánů, když odkázaly pouze na rozsah správního dozoru ve smyslu čl. 71 odst. 2 celního kodexu. Dále žalobce namítl procesní nedostatky postupu správních orgánů, a to porušení ust. § 50 odst. 3

zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění (dále jen „ZSDP“) a ust. § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, v platném znění (dále jen „celní zákon“). Podle žalobce žalovaný porušil ust. § 127 odst. 2 písm. c) celního zákona, když neprovedl řádně následnou kontrolu po propuštění zboží u deklaranta, ačkoliv správní orgán prvního stupně doměřil antidumpingové clo žalobci z podnětu žalovaného na základě protokolu o následné kontrole. Žalovaný dále porušil ust. § 127 odst. 5 celního zákona, když následnou kontrolu po propuštění zboží žalobci neoznámil a dále také ust. § 127 odst. 10 písm. b), c), d), e) a f) celního zákona, když žalobci odňal oprávnění kontrolované osoby při následné kontrole účinně hájit své zájmy. V neposlední řadě došlo k porušení ust. § 127 odst. 13 a 14 celního zákona, když žalovaný nesepsal s žalobcem protokol o provedení následné kontroly, žalobce nebyl nikdy s obsahem protokolu o následné kontrole seznámen, ani mu nebyl předložen k podpisu. Odkaz na celním úřadem zaslané oznámení o zahájení daňového řízení je irelevantní, když nebyly splněny podmínky pro zákonný zásah do pravomocného rozhodnutí a následnou kontrolu správní orgán prvního stupně neprováděl, takže ve vztahu k žalobci neměl žádný právní titul k zahájení daňového řízení. To, že žalobce nebyl kontrolujícím útvarem žalovaného seznámen s výsledky následné kontroly, způsobuje celkovou nezákonnost postupu žalovaného. Nebyly splněny základní zákonné podmínky pro následnou kontrolu po propuštění zboží podle ust. § 127 celního zákona a byla také porušena zásada součinnosti uvedená v ust. § 2 odst. 2 ZSDP. Podle žalobce tak bylo rozhodováno v rozporu se základními zásadami daňového řízení.

Žalovaný ve vyjádření předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, dále zdůraznil svůj nesouhlas s názorem, že celní úřad měl provést ověření celního prohlášení a odmítl námitku, že projednávající celník byl upozorněn systémem VEDIS, že dovezené zboží podléhá režimu čl. 2 Nařízení Komise č. 88/97 EHS, jelikož v době rozhodování o propuštění nebylo takové upozornění do tohoto informačního systému zapracováno. Dále žalovaný uvedl, že následná kontrola byla provedena řádně a v souladu s ust. § 127 celního zákona, kde je vymezen okruh osob, u nichž lze tuto kontrolu provádět. Ve smyslu § 127 odst. 2 písm. b) tak mohl žalovaný provést následnou kontrolu také u dovozce zboží. Nedošlo tak k porušení ust. § 127 odst. 2 písm. c) celního zákona, neboť žalovaný měl možnost výběru, u koho z vymezeného okruhu osob kontrolu provede. Osobě, u níž kontrola proběhla, vznikla také podle § 127 celního zákona práva a povinnosti, kontrolovaným ovšem nebyl žalobce. Žalovaný tak nemohl porušit ust. § 127 odst. 5 celního zákona neoznámení kontroly žalobci. Stejně tak nemohla být porušena ani žádná další ust. § 127 celního zákona. Nezahrnutí žalobce jako deklaranta do prováděné následné kontroly nemohlo způsobit její nezákonnost. Žalobce byl v doměřovacím řízení o jeho zahájení vyrozuměn a měl možnost využít všech svých procesních práv. Protokol z následné kontroly byl jedním z podkladů pro rozhodnutí, se kterým měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k němu jako k důkazu.

Žalobce ve stanovisku k vyjádření žalovaného uvedl, že tento účelově a nesprávně vykládá ustanovení celních předpisů. Správní orgán prvního stupně v okamžiku podání celního prohlášení věděl, vědět měl nebo vědět musel, že celní prohlášení je podáváno v zastoupení nepřímém a že je v něm uveden kód A563.

Tvrzení žalovaného, že sama skutečnost nesplnění podmínek pro osvobození od antidumpingového cla vedla pouze k dodatečnému vyměření antidumpingového cla a nikoliv k nepropuštění zboží či stanovení dodatečných podmínek, podporuje tvrzení žalobce, že podmínky ust. čl. 64 odst. 2 písm. a) celního kodexu byly naplněny. Celní úřad při podání a přijetí celního prohlášení byl povinen zkoumat, zda žalobce byl v postavení deklaranta oprávněn k podání celního prohlášení. Namítané skutečnosti Celní úřad Mošnov ani nezkoumal ani neověřoval a odvolací orgán se obsahem odvolání v tomto směru řádně nezabýval. Dále žalobce zdůraznil, že nezahrnutí žalobce do následné kontroly je postupem zcela nezákonným. Žalobce byl osobou, která podávala celní prohlášení a tedy i osobou, která byla adresátem rozhodnutí o propuštění zboží a rozhodnutí o vyměření cla. Podle ust. § 127 odst. 1 celního zákona musí být následná kontrola po propuštění zboží prováděna u toho, kdo učinil právní úkon směřující k vydání rozhodnutí. Pokud se celní orgány domnívají, že údaje v celním prohlášení nejsou správné a úplné, provedou u toho, kdo je provedl (v posuzovaném případě u deklaranta) kontrolu. Žalobce dále zdůraznil, že odpovídajícím způsobem sdělení výše dodatečného cla dlužníkovi v souladu s čl. 221 odst. 1 Celního Kodexu a v souladu s § 127 celního zákona by byl dodatečný platební výměr jako důsledek obsahu protokolu o následné kontrole po propuštění zboží, která byla provedena u deklaranta – žalobce, byť by i některé její úkony byly provedeny u dovozce. U deklaranta – žalobce však kontrola provedena nebyla. Celní úřad pouze provedl kontrolu správnosti a úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení, které se stalo pravomocným a vykonatelným a které podával žalobce. To však nebyla následná kontrola po propuštění zboží vymezená § 127 odst. 1 celního zákona, ale úkon celního dohledu podle ust. § 48 odst. 2 celního zákona.

Žalovaný ve stanovisku k replice žalobce uvedl nad rámec svého původního vyjádření, že neoprávněné uplatnění nároku na osvobození od cla uvedením kódu A653 nelze přičítat k tíži celnímu úřadu, který údaje celního prohlášení neověřoval. Na daný případ podání celního prohlášení se nevztahuje ust. § čl. 64 odst. 2 písm. a) Celního Kodexu, neboť nejde o situaci, kdy by z přijetí celního prohlášení vyplývaly pro určitou osobu zvláštní povinnosti. Žalobce byl k podání celního prohlášení legitimován, nepříslušela mu pouze deklarovaná výhoda spočívající v uplatnění osvobození od antidumpingového cla. K námitce nezahrnutí deklaranta do následné kontroly ve smyslu § 127 celního zákona žalovaný uvedl, že ust. § 127 odst. 1 celního zákona nevylučuje, aby byly kontroly prováděny jen u některé z osob, které jsou povinny se kontrole podrobit.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s.ř.s.“) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobách.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalovaný provedl u společnosti EXPLORER Group s.r.o. „v likvidaci“ následnou kontrolu správnosti a pravdivosti údajů uváděných v celním prohlášení, kterou mimo jiné zjistil, že dovozce neprováděl finální montážní operace jízdních kol v souladu s ustanoveními

Nařízení Komise č. 88/97, o povolování osvobození dovozu některých součástí jízdních kol pocházejících z ČLR od antidumpingového cla uloženého Nařízením Rady (EHS) č. 2474/93, ale dovážené zboží osvobozené od antidumpingového cla tato společnost dále prodávala společnosti EXPLORER Trading Co., Ltd. s.r.o., která následně zboží prodávala finálnímu výrobcí jízdních kol společnosti HAWKER Group s.r.o., přičemž ani jedna z posledně uvedených společností není osvobozenou stranu ve smyslu Nařízení Komise č. 88/97, když výjimku označenou pod doplňkovým kódem A563 obdržela s účinností od 24.5.2004 pouze společnost EXPLORER Group s.r.o. Ze smlouvy o prodeji části podniku, která nabyla platnosti 1.6.2005 pak vyplynulo, že společnost EXPLORER Group s.r.o. odprodala výrobu a prodej jízdních kol společnosti HAWKER Group. Žalovaný tak dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro propuštění zboží do daného režimu nebo pro udělení snížené nebo nulové sazby dovozního cla, a proto vznikl celní dluh. Protokol o výsledku následné kontroly byl postoupen Celnímu úřadu Mošnov. Na jeho základě správní orgán prvního stupně oznámil žalobci zahájení řízení ve věci doměření dovozního antidumpingového cla, když správním orgánem prvního stupně byly zjištěny chybné údaje v kolonkách 33 JSD, kde byl uveden chybný doplňkový kód A563. Dle úředního záznamu se zástupce žalobce dne 20.3.2009 dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a nahlédl do správního spisu. V záznamu o tomto správním úkonu je uvedeno, že k nahlédnutí byly předloženy všechny doklady podle spisového přehledu. Rozhodnutím ze dne 11.3.2009 správní orgán prvního stupně vydal dodatečné platební výměry, jimiž žalobci vyměřil dovozní antidumpingové clo, které vzniklo propuštěním zboží podléhajícího dovoznímu clu do volného oběhu podle čl. 201 odst. 1 Celního Kodexu. V záhlaví těchto rozhodnutí správní orgán uvedl, že po ověření údajů uvedených v kolonkách 33 je zřejmé, že při propuštění zboží do celního režimu volného oběhu byl uveden nesprávný údaj v těchto kolonkách, když žalobce jako nepřímý zástupce nebyl osvobozenou stranou, jež by mohla tento kód uplatnit. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, o nichž bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími žalovaného.

Podle ust. § 127 odst. 1 celního zákona celní orgány jsou oprávněny po propuštění zboží do navrženého celního režimu provádět následnou kontrolu, jejímž účelem je přesvědčit se o správnosti a úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení, pravosti dokladů k němu předložených nebo připojených a o správnosti vyměřeného cla, daní a poplatků. Při následné kontrole je také ověřována existence a pravost dokladů a pravdivost údajů vztahujících se k dovozním a vývozním operacím, případně i následným obchodním operacím se zbožím uvedeným v příslušném celním prohlášení.

Podle ust. § 127 odst. 2 celního zákona následná kontrola může být provedena u

- a) tuzemského vývozce nebo tuzemského dovozce,
- b) tuzemského příjemce nebo tuzemského odesilatele zboží,
- c) deklaranta,
- d) přímého zástupce,
- e) dopravce zboží,

f) osoby, která se přímo či nepřímo zúčastnila některé z operací se zbožím uvedených v odstavci 1,

g) osoby, která má u sebe doklady a údaje k operacím se zbožím uvedeným v odstavci 1.

Krajský soud se především zabýval důvodností žalobních námitek poukazujících na porušení jednotlivých ust. § 127 celního zákona správními orgány obou stupňů. Při jejím posuzování vycházel krajský soud z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž *následná kontrola v celním řízení (§ 127 celního zákona) je institutem obdobným jako daňová kontrola v řízení daňovém (§ 16 ZSDP). Judikaturu správních soudů vykládající institut daňové kontroly lze tedy použít při aplikaci ustanovení upravujících následnou kontrolu podle celního zákona* (srov. rozsudek NSS ze dne 21.2.2007 č.j. 2Afs 114/2006-80). Instituty následné celní kontroly a daňové kontroly jsou si velice blízké, neboť cílem obou těchto kontrol je ověřit pravdivost skutečností uvedených v celním prohlášení, resp. daňovém přiznání. Pokud jde o možné následky těchto kontrol pro kontrolované osoby, je zde opět shoda, obě mohou vyústit v doměření určitých plateb (celního dluhu či daňového nedoplatku, příp. penále). V intencích tohoto právního názoru je nutno vnímat následnou kontrolu ve smyslu ust. § 127 celního zákona jako procesní institut, který může vést k doměření celního dluhu, avšak vždy pouze vůči kontrolovanému subjektu. Pokud proběhla následná kontrola u dovozce zboží, mohla sloužit toliko jako podklad pro zahájení daňového řízení u žalobce, které mělo obsahovat základní procesní atributy ve vztahu k žalobci, což se v posuzované věci nestalo. Nesrovnalosti zjištěné následnou kontrolou u dovozce zboží vedly žalovaného k závěru, že tomuto subjektu nenáleželo osvobození od antidumpingového cla. Podkladem tohoto závěru byly především skutečnosti zjištěné ohledně obchodně právních vztahů dovozce, které však samy o sobě neměly žádnou vazbu na žalobce jakožto nepřímého deklaranta a jím byly tedy zcela neovlivnitelné. Výsledky následné kontroly, tak jak vyplývají z protokolu ze dne 16.12.2008, nemají ve vztahu k žalobci žádnou vypovídací hodnotu z hlediska případného porušení právních předpisů. Pokud byly výsledky následné kontroly postoupeny žalovaným Celnímu úřadu Mošnov jakožto správnímu orgánu prvního stupně a ten na základě tohoto podkladu zahájil vůči žalobci daňové řízení, lze takový postup správních orgánů akceptovat, avšak vlastní daňové řízení vůči žalobci zůstalo omezeno pouze na oznámení jeho zahájení a dále na nahlédnutí do spisu, k němuž došlo 20.3.2009. Ze záznamu o tomto procesním úkonu vyplývá, že k nahlédnutí byly předloženy „všechny doklady k dnešnímu dni podle spisového přehledu“ bez jejich bližší specifikace. Lze pouze předpokládat, že žalobce byl v rámci tohoto nahlédnutí do spisu seznámen také s kontrolním protokolem, ze kterého však ve vztahu k němu samotnému nevyplývala žádná konkrétní zjištění, neboť jsou v něm konstatovány pouze nedostatky zjištěné u dovozce zboží. V dodatečném platebním výměru (v jeho záhlaví) jsou pak jako důvody dodatečného platebního výměru uvedeny zcela jiné skutečnosti, než obsahuje kontrolní protokol ze dne 16.12.2008, a sice to, že žalobce jako nepřímý zástupce nebyl osvobozenou stranou, která by mohla uplatnit doplňkový kód A563 v kolonce 33 JSD. Ačkoliv tyto skutečnosti nepochybně vyplývají z obsahu příslušných JSD, z procesního hlediska bylo nezbytné, aby v rámci zahájeného daňového řízení vůči žalobci bylo také ve vztahu k němu

postupováno podle příslušných ustanovení § 127 celního zákona, kdy také u něj měla být provedena následná kontrola, byť by spočívala pouze v ověření údajů uvedených v celních prohlášeních. O těchto zjištěních měl být vyhotoven kontrolní protokol, s jehož obsahem měl být žalobce nepochybně seznámen a k jehož obsahu měl mít možnost vyjádřit se. Pojem následné kontroly nelze totiž ztotožnit s pojmem daňové řízení, neboť následná kontrola není samostatným řízením, ale dílčím procesním postupem v jeho rámci, který je zpravidla zahájen sepsáním protokolu o zahájení následné kontroly a ukončen projednáním výsledku a podepsáním kontrolního protokolu (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 31.8.2004 č.j. 5Afs 16/2004-60). Kodůvodnění napadených rozhodnutí je pak nutno ještě zdůraznit, že žalovaný na straně druhé v odstavci druhém uvedl skutečnosti neodpovídající obsahu správního spisu, když se vyjádřil, že následnou kontrolou u příjemce zboží bylo zjištěno nesplnění podmínek pro osvobození zboží od antidumpingového cla z důvodu, že zboží nebylo k propuštění do volného oběhu deklarováno osvobozenou stranou nebo jejím jménem, když odvolatel v postavení deklaranta nebyl osvobozenou stranou ve smyslu čl. 1 Nařízení Komise č. 88/97. Z protokolu o následné kontrole totiž vyplývají zcela jiné skutečnosti, pro které nebylo možno uplatnit osvobození od antidumpingového cla, a to skutečnosti na straně dovozce spočívající v jeho obchodně právních vztazích, v nichž porušil podmínky pro uplatnění tohoto osvobození. Skutečnost, že žalobce sám nebyl osvobozenou stranou, je pak zcela odlišným tvrzením, jež nemá se zjištěními učiněnými následnou kontrolou přímou souvislost. Nelze souhlasit ani s právním názorem žalovaného obsaženým v jeho vyjádření k žalobě, podle něhož má celní orgán možnost výběru, u kterého ze subjektů uvedených v § 127 odst. 2 celního zákona provede následnou kontrolu a nezahrnutí deklaranta do této kontroly nemůže způsobit její nezákonnost. S tímto závěrem by bylo možno souhlasit za předpokladu, že by dodatečný platební výměr vydaný na základě zjištění vyplývajících z následné kontroly byl vydán tomu subjektu, u něhož kontrola proběhla, tedy dovozci zboží. Ve vztahu k dalším subjektům, které se na celním případě podílely, ale u nichž následná kontrola provedena nebyla, mohou být její výsledky pouze podkladem pro zahájení daňového řízení, které však musí proběhnout v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními a při respektování zásady součinnosti (§ 2 odst. 2 ZSDP) a možnosti realizace procesních práv subjektu, jemuž má být clo vyměřeno. Krajský soud tak dospěl k závěru o důvodnosti žalobní námitky porušení ust. § 127 celního zákona a zásady součinnosti dle § 2 odst. 2 ZSDP.

S ohledem na shora učiněné právní závěry krajský soud shledal nadbytečným zabývat se dalšími žalobními námitkami, aby s ohledem na stávající procesní situaci nepředjímal závěry správních orgánů.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadená rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Současně krajský soud věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly náklady s tímto řízením v souvislosti se zaplacením soudních poplatků v celkové výši 4.000,- Kč a s právním zastoupením, a to za 6 úkonů právní služby po 2.100,- Kč a 6x režijní paušál po 300,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o.s.ř.“) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 160 odst. 1 o.s.ř.). V souladu s ust. § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1 o.s.ř. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 29. července 2010

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu